

မာနီလေးနွယ်

ရောင်ကွဲနှင်းဆီ

အပိုင်း(၁)

လကုန်ရက်မို့ ရုံးခန်းထဲ အလုပ်များနေတုန်း အတွင်းရေးမှူးလေးက ဝင်လာကာ

"ကိုကိုလေး အပြင်မှာဧည့်သည် ရောက်နေပါတယ်"

"ဟုတ်လားကြိုချိန်းထားတဲ့ ဧည့်သည်လား"

"မဟုတ်ပါဘူးကိုကိုလေး နောင်တန်ခူးလို့ ပြောပါတယ်"

"အာ အငယ်ဆုံးလေးပဲ ဝင်လာခိုင်းလိုက်ပါ"

"ကောင်းပါပြီကိုကိုလေး"

အတွင်းရေးမှူးလေး ထွက်သွားပြီး ခဏကြာတော့ ညီလေးကရုံးခန်းထဲ ဝင်လာကာမထိုင်သေးပဲ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လုပ်ပြီးမှ ဝင်ထိုင်ကာ

"ပိုက်ဆံ သိန်းတစ်ရာလောက် အရင်းအနှီး ထုတ်ပေးပါလားကိုလေး"

"Bar ဖွင့်ချင်လို့မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်ကိုလေး ဖွင့်ပေးမှာလား အကြွေးမှတ်ထားပေါ့"

"မင်း စာအုပ်ထဲက ငွေတွေကရော"

"အဲဒါတွေ မသုံးချင်လို့"

"အပေးအယူအနေနဲ့ကျောင်းဆက်တက်ရမယ် ဆိုရင်ရော"

"ဟုတ်ကဲ့ တက်ပါ့မယ်ကိုလေး"

"ကောင်းပြီကိုလေး စီစဉ်ပေးမယ်"

"ကျေးဇူးပဲ အာ ဒါနဲ့ဒီနေ့အိမ်ကိုကနေဒါက ပြန်လာတာဆိုလားပဲ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်ကိုလေးတို့နဲ့ ဘာတော်လဲမသိဘူး မမကြီးကတော့ မေမေလေးလို့ခေါ်တာကြားလိုက်တယ်"

"ဪ သူကလား ဖေဖေမိန်းမပဲ ဇေယံလင်းရဲ့အမေလေ"

"ဟမ် ဘယ် ဘယ်လို နောက်ထပ် မိန်းမတစ်ယောက်လား အဲဒီအန်တီကြီးက"

"ဟုတ်တယ်"

"bar လည်း ဖွင့်ပေးမနေနဲ့ပါတော့ကျွန်တော်လည်း အိမ်မှာမနေတော့ဘူး"

"ဟင် ဘာလို့လဲ တန်ခူးရ"

"စိတ်ညစ်စရာကြီး မိထွေးကလည်းတစ်ယောက်ဆို တော်ပြီပေါ့ အခုတော့"

ညည်းသလိုပြောရင်း ပြန်ထွက်သွားတဲ့ အငယ်လေးကြောင်း လင်းဝေယံတစ်ယောက် စိတ်ပူသွားကာ အိမ်ကိုဖုန်းဆက်တော့ကိုကြီးဝေရာဦး လာကိုင်တာမို့ အငယ်လေးကြောင်းပြောကာ တားထားဖို့ပြောလိုက်သည်။

မေမေရယ် မေမေလေးရယ် တန်ခူးလေး မေမေရယ်အားလုံး မိန်းမသုံးယောက်ကို လူသိရှင်ကြားယူထားတဲ့ အဖေဟာ လုပ်ငန်းလုပ်တာလည်း အတော်လေးအောင်မြင်တဲ့ လူတစ်ဦးဖြစ်တဲ့အပြင် သူ့ခံယူချက်က ယောက်ျားကောင်းရင် မိန်းမတစ်ထောင်ကိုတောင် ကောင်းကောင်းထားနိုင်တယ် ဆိုတဲ့ အဖေဟာ သားသမီးတွေကို မေတ္တာထက်ငွေကိုသာပေးပြီး ထောက်ပံ့နေတဲ့လူ ဖြစ်သည်။

အစကတော့အတော်လေး စိတ်ညစ်မိ ဒေါသထွက်မိပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး

လေကိုယ့်အဖေဆိုတော့လည်း အားလုံးတည့်အောင်သာကြိုးစားနေရသည်။

လင်းဝေယံတို့က တရားဝင်သားသမီးဆိုပြီး မေမေလေးရဲ့ သားသမီးတွေကလည်း မကျေမနပ်ဖြစ်နေပေမဲ့ အဖေက အတူမနေနိုင်ရင် မိသားစုနဲ့ အဆက်ဖြစ်ဆိုတဲ့ စကားကြောင့်အတူနေရင်းကိုယ့်စည်းနဲ့ကိုယ်နေကြတာဖြစ်သည်။

တန်ခူးတစ်ယောက် အိမ်ရောက်တာနဲ့ကိုယ့်အခန်းထဲကိုယ်ဝင်ကာ ပစ္စည်းတွေသိမ်းနေတုန်းကိုကြီးဝေရာဦးက အခန်းထဲဝင်လာကာ

"တကယ် ထွက်သွားတော့မလို့လား တန်ခူး"

"ဟုတ်တယ်ကိုကြီး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ အားလုံးကိုယ့်စည်းနဲ့ကိုယ် နေကြတာပဲလေ ..."

"ကျွန်တော် ထမင်းတောင် မျှမကျတော့လို့ ထွက်သွားတော့မယ်ကိုကြီး"

နောက်ဆုံးစကားအထိ ပြောလိုက်တော့ညီငယ်ကြောင့် ဝေရာဦးလည်း ဘာမှမပြောတော့ပဲ အသာကြည့်နေမိသည်။ သူပစ္စည်းတွေ အားလုံးသိမ်းပြီးတော့ အောက်ထပ်ကိုဆင်းသွားတာမို့ ဝေရာဦးလည်း အသာလိုက်သွားလိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲထိုင်နေတော့ မေမေရှေ့သွားကာ

"ဒါကကားသော့ ဒါကဘဏ်ကတ် ဒါက ဘဏ်စာအုပ် ဒါကမိသားစု အထိမ်းအမှတ်လက်စွပ်ပါ မေမေကြီး"

"ဒါက ဘာအတွက်လဲကောင်လေး"

"ကျွန်တော် ဒီအိမ်က ထွက်သွားတော့မလို့ပါ မေမေကြီး"

"ဒီအိမ်က ထွက်သွားရင် ပြန်ဝင်လာလို့မရတော့ဘူး ဆိုတာ မင်းသိလား"

"မေမေ ပြောပြထားပါတယ်"

"အခုမှ မင်းအသက် ၁၈ နှစ်နော်ကောင်လေး"

"အရွယ်ရောက်ပြီဆိုတဲ့ သဘောပါ မေမေကြီး"

"ဒါဆို မင်းက ပြန်မလာတော့ဘူးလို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားတာလား"

"ဟုတ်ပါတယ် အိမ်ထောင်စုစာရင်းထဲ ထည့်မဲ့ကိစ္စလည်း မရှိတော့ဘူးလို့ သတ်မှတ်ထားပေးပါ မေမေကြီး"

"မင်း ဒယ်ဒီရောသိလား ဒီကိစ္စကို"

"သိလည်း မတားလောက်ပါဘူး မေမေက သူ့ဘာသာ အပြင်မှာနေတာ တောင် တစ်နှစ်တစ်ခါ လာမတွေ့တဲ့ဟာ အရေးကြီးတဲ့လူမှမဟုတ်တာ ခွင့် ပြုပါဦး"

"မင်းသေချာ စဉ်းစားပြီးပြီးလား အဆင်မပြေရင် ပြန်လာလို့မရတော့ ဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့ သေချာပါတယ်"

"အင်းလေ မင်းဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ ဆိုတော့လည်း မင်းသဘောပါပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပြီး ဒုက္ခရောက်ရင်တောင် အကူအညီလာမတောင်းပါ ဘူး မေမေကြီး တစ်လနေခဲ့တာအတွက်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ပြောပြီးထွက်သွားတဲ့ ညီငယ်လေးကိုကြည့်ရင်း ဝေရာတစ်ယောက် သက်ပြင်းချမိတော့သည်။ အိမ်ဝရောက်တော့ မေမေက

"ဒါတွေ ယူသွားလေကောင်လေး"

"ဟင့် အင်းမလိုချင်ဘူးကိုယ့်ဘာသာ အလုပ်လုပ်ပြီးစားပွဲမယ်"

"အိမ်ကရော"

"မေမေနဲ့နေတဲ့အိမ်လေး ရှိတယ် သွားပါတော့မယ်"

တကယ်ထွက်သွားတဲ့ကောင်လေးကိုကြည့်ရင်း ဒေါ်မေရီ တစ်ယောက်
မမကြီးဘက်ကို လှည့်ကြည့်ကာ

"မမကြီး တကယ်မတားဘူးလား တစ်ယောက်တည်း နေမှာကို"

"သူ့ရွေးချယ်မှုလေ မေရီ မမလည်းမတတ်နိုင်ဘူး"

"သူ့အမေလိုပဲ ခေါင်းတော့မာသာပဲ ဒီကောင်လေးက"

"ဟုတ်တယ် ဒီအိမ်ကိုလာဖို့ လင်းဝေယံ ခေါ်လာခဲ့တာလေ"

"လင်းဝေယံ ရော သိလား ဒီကိစ္စကို"

"သိမယ်ထင်ပါတယ် ခုနသူ့အစ်ကိုရုံးကို သွားတာပဲ"

ကိုယ့်သားသမီးအရင်း မဟုတ်တော့လည်း သူ့သဘောအတိုင်းပဲပေါ့ သူ
နေရင်လည်းကန့်ကွက်မဲ့သူမရှိသလို သွားရင်လည်းတားမဲ့သူ လုံးဝမရှိတာ
က ဒီအိမ်ရဲ့ခလေ့ထုံးစံ တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ ညနေမိသားစုစုံတော့ တန်ခူး
ထွက်သွားတဲ့ အကြောင်းနဲ့ သူ့ပစ္စည်းတွေကိုတော့ လင်းဝေယံကိုပဲ သွားပို့
ပေးဖို့ ပြောလိုက်သည်။ ဒယ်ဒီကချက်လက်မှတ် တစ်ခုမှာသိန်း၁၀၀၀ ဆို
တဲ့ပမာဏရေးကာ

"ဒါ သူ့ကိုပေးလိုက် လင်းဝေယံ သူရသင့်တာပဲ"

"ဘယ်လို ဖေဖေ"

"ပြီးတော့ ဒီဘဏ်စာအုပ် ဘဏ်ကတ်နဲ့ကား အကုန်ပေးလိုက်"

"ဖေဖေအတွက်ငွေက အဓိကလား"

"ဒါက သူ့ရွေးချယ်မှုလေ ဒယ်ဒီ သူ့ကိုထွက်သွားဖို့ မပြောဘူးသား"

"အင်းလေ သူ့မနေချင်တာလည်း မပြောနဲ့"

သူ့ဘာသာပြောပြီး ဧည့်ခန်းကထွက်သွားတဲ့ လင်းဝေယံကို အားလုံးက

ထူးဆန်းသလိုကြည့်နေကြသည်။ ဒီအိမ်မှာ အဖေကိုအဲဒီလို မကြာခဏ ဝေဖန်ပြီး အားလုံးနဲ့ လိုက်လျောညီထွေအောင် နေတာလည်း လင်းဝေယံ တစ်ယောက်သာ ရှိသည်။

ကိုကြီးဝေရာဦးက အကြီးပီပီ အားလုံးကို မျက်နှာတည်ကြီးနဲ့သာ ဆက်ဆံပြီးနေတတ်သလို မမကလည်း ဖယောင်းပန်း ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ မလိုက်ဖက်စွာ တောက်ပမာကျောပြီး အမြဲတမ်း ရုပ်တည်နဲ့နေတဲ့လူ ဖြစ်သည်။

ဖုန်းဆက်တော့လည်း မကိုင်တာကြောင့်စိတ်ပူပြီး သူ့အိမ်လိုက်သွားတော့ အိမ်ပါရောင်းပြီး ပြောင်းသွားတယ်ဆိုတဲ့ စကားကြောင့် လင်းဝေယံတစ်ယောက် ညီလေးကိုအရမ်း စိတ်ပူနေမိသည်။

"ကိုကိုလေး ဖုန်းလာနေတယ်လေ"

"အာ ဟုတ်သားပဲ"

ဖုန်းနံပါတ်က မျှော်နေတဲ့ဖုန်း ဖြစ်နေတာကြောင့် အမြန်ကိုင်လိုက်တော့

"ကိုလေး ဖုန်းခေါ်ထားလို့"

"အင်း ဟုတ်တယ် တန်ခူး အခုဘယ်မှာ နေနေတာလဲ"

"ကျောင်းနားက အခန်းတစ်ခန်း ငှားနေတယ် ဘာဖြစ်လို့လဲကိုလေး"

"နေကောင်းရဲ့လား အဆင်ရောပြေရဲ့လားကိုလေးနဲ့တစ်ရက်လောက် တွေ့ရအောင် ညီလေး ရမလား ဟင်"

"ရပါတယ် ဘယ်မှာတွေ့မလဲ ပြောပါ ပိတ်ရက်တွေတော့ မအားဘူး အလုပ်ဝင်နေလို့ကျောင်းဖွင့်ရက်တော့ ရတယ်ကိုလေး"

"အလုပ်ဝင်နေပြီလား တန်ခူးက"

"အလုပ်မလုပ်ရင် ငတ်သွားမှာပေါ့ကိုလေးရ မေမေအခန်းရောင်းပြီး မေ
မေအတွက် အားလုံးလှူလိုက်ပြီးကိုယ့်ကျောင်းစရိတ်နဲ့ စားဖို့သောက်ဖို့
ကတော့ အလုပ်လုပ်ရမှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား"

"ဘာအလုပ်တွေ လုပ်နေတာလဲ အဆင်ရောပြောရဲ့လား"

"bar မှာ ဝိတ်တာလုပ်နေတယ် သောကြာ စနေ တနင်္ဂနွေ သုံးရက်
ကျောင်းတက်ရက်တွေက ညနေလေးနာရီက ညဆယ်တစ်နာရီအထိ
တိုက်ခန်းနားက စာအုပ်အရောင်းဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်"

"ဟာ ညီလေးရာ ပင်ပန်းမှာပေါ့"

"ကိုလေး ကျွန်တော်ယောက်ျားလေးပါဗျာ မိန်းကလေးတွေတောင် လုပ်
နိုင်သေးတာပဲကျွန်တော်ကဘာလို့ မလုပ်နိုင်ရမှာလဲ"

"ဟုတ်ပါပြီ လိပ်စာပေးကိုလေး မနက်ဖြန်လာခဲ့မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ကောင်းပါပြီ ဒါဆိုဖုန်းချပြီး အလုပ်ဝင်တော့မှာမို့လို့"

ဖုန်းအရင်ချသွားတော့မှ မာနကြီးလိုက်တဲ့ကောင်လေးလို့ စိတ်ထဲညည်း
မိသည်။

"မောင် ဖုန်းခေါ်နေတာ မရဘူး ဘယ်သူနဲ့ပြောနေတာလဲ"

"အာ သက်လယ် လာလေ ညီလေးနဲ့ပြောနေတာ"

"အိမ်ကထွက်သွားတဲ့ တစ်ယောက်လား မောင်"

"ဟုတ်တယ် သက်လယ် မောင်လာခေါ်မယ်ဆိုတာက အပင်ပန်းခံ လိုက်
လာသေးတယ်ကွာ ဘာသောက်မလဲ"

"မသောက်တော့ဘူး မောင် လမ်းကြုံလို့ ဝင်လာတာလေ"

"ဟုတ်လား ဒါဆိုသွားရအောင် ဪ ဒါနဲ့ သက်လယ်မနက်ဖြန်ကျရင်
မောင်သွားစရာပေါ်လာလို့"

"ကြားပါတယ် သွားလိုက်ပါ မောင့်ညီဆီကို"

"အင်းကလေးက ငယ်သေးလို့ပါ သက်လယ်ရာ"

စိတ်ပူသလိုလေး ပြောနေတဲ့မောင့်ကိုကြည့်ရင်း သက်လယ် ပြုံးမိသည်။
မောင့်ကိုသဘောကျတဲ့အထဲမှာ အဲဒီလို စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝတာလည်း
ပါသည်။

အပိုင်း(၂)

"မင်း ဒီကျောင်းမှာ မတက်ပါနဲ့ တန်ခူး"

"ဟား ဘာလဲ ငါကမင်းထက် စာတော်လို့လား ဇေယံထက်"

"စာတော်တာ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ မင်းကိုမြင်ရတာ စိတ်ရှုပ်လို့ အိမ်က ထွက်သွားလို့ မျက်စိနောက် သက်သာမယ်မှတ်ပါ တည်ကျောင်းမှာ လာ တွေ့နေသေးတယ် မင်းနဲ့ရေစက်ကလည်း တကယ်ပါပဲ"

"ငါက ငါဝါသနာပါတာ ရွေးတတ်တာပဲ အဲဒီတော့ မမြင်ချင်တဲ့မင်းကပဲ ကျောင်းပြောင်းသွားပေါ့ကွာ မဟုတ်ဘူးလား"

"ဘယ်လို မိသားစုမရှိတဲ့ မင်းကပဲ ပြောင်းလိုက်တာ ပိုကောင်းပါတယ်"

"မယားငယ် သားအချင်းချင်းကို သူကသာတယ် ထင်နေသေးတယ်"

"ဘာ မင်းဘာပြောလိုက်တာ တန်ခူး"

"မကြားဘူးလား ခုနပြောတာလေ စိတ်ကြီးပဲ မင်းကလည်း"

"မင်း မင်း"

"စိတ်လျှော့ ဟိုမှာ လူတွေလာနေပြီး မင်းနဲ့ငါ့ရဲ့ ပတ်သက်မှုကို လူတွေမ သိစေချင်ဘူး မဟုတ်လား အစ်ကိုအငယ်ဆုံးလေးရဲ့ သတိထားသွား"

နားနားကပ်ပြောပြီး ထွက်သွားတဲ့တန်ခူးကြောင့် ဇေယံလင်းတစ်ယောက် ဒေါသတအားထွက်လာပေမဲ့ သူပြောတာလည်း မှန်နေတာမို့ ဒီအတိုင်း အသာလေး ငြိမ်နေရသည်။ တန်ခူးတစ်ယောက်တည်း နေတာကို သိပေမဲ့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အဲဒီကောင်လေးကိုတော့ တကယ်ဒေါသဖြစ်မိသည်။

"သားငယ် ဘာဖြစ်နေတာလဲ ပြန်ရောက်ကတည်းက စိတ်ဆိုးနေပုံပဲ"

"ဟိုကောင် တန်ခူးလေ"

"ဘာလဲ သားနဲ့လာတွေ့လို့လား အဲဒီကောင်လေးက"

"ကျောင်းမှာအတူတူပဲ မေမေ"

"ဪသုနဲ့တွေ့လို့လား ဘာပြောသေးလဲ"

"သားက သူနဲ့မတွေ့ချင်လို့ကျောင်းပြောင်းခိုင်းတာကို မမြင်ချင်ရင်သားကို ပြောင်းသွားတဲ့ ပြီးတော့ မယားငယ်သားအချင်းချင်း မင်းကသာတယ် ထင်လား ဆိုပြီး လာပြောတယ် မေမေ တကယ်ဒေါသထွက်တယ် မေမေ ရာ"

"တော်တော့ ဇေယံ"

အခန်းထဲဝင်လာရင်း ပြောလိုက်တဲ့စကားကြောင့် သားအမိနှစ်ယောက် လှည့်ကြည့်တော့ကိုကြီး ဝေရာဦး ဖြစ်နေတာကြောင့်

"ကိုကြီး"

"စကားပြောရင်တောင်ကပ်စေးနဲ့တဲ့ အဲဒီကောင်လေးက မင်းကိုအဲဒီလို ပြောတယ် ဆိုကတည်းက သူ့ကိုမင်းမဟုတ်တာ ပြောထားလို့ပေါ့"

"ကိုကြီးက သူ့ဘက်ကလား"

"ငါက ဘယ်သူ့ဘက်မှမဟုတ်ဘူး ဟိုက ဒီအိမ်ကတောင် ထွက်သွားပြီး သားဆိုတော့ အိမ်စည်းကမ်းတွေဘာတွေ လိုက်နာမှာမဟုတ်လို့ ရန်သွားမစနဲ့"

ပြောပြီး ထထွက်သွားတာကြောင့် သားအမိတွေစိတ်တိုပေမဲ့လည်း မှန်နေတာမို့ငြိမ်နေရသည်။

ဝေယံလင်းတစ်ယောက် အပြင်ကပြန်ရောက်လို့ အိမ်ထဲဝင်ရင်း

ကြားလိုက်တဲ့ စကားတွေကြောင့်ပြီးမိသည်။ တကယ့်ကို တန်ခူးပီသပါပေ
တယ်လို့ပဲ တွေးမိသည်။

ဒီအပတ်လည်း ညီလေးနဲ့သွားတွေ့ဖို့ တွေးထားလိုက်သည်။ ပထမတစ်
ပတ် သွားတွေ့တုန်းကလည်း စကားပြောပြီး သူပိုင်ဆိုင်မှုတွေအကြောင်း
ပြောတော့ စိတ်ဆိုးသွားတာမို့ ဒီအပတ်သွားတွေ့ဖို့ တွေးထားလိုက်သည်။

"သားငယ် ဟိုကောင်လေးနဲ့ အဆက်သွယ်ရလား"

"ရတယ် မေမေ"

"သူ့ပစ္စည်းတွေ ပေးလိုက်ပြီလား"

"စကားစလိုက်တာနဲ့ စိတ်တိုသွားပြီး ထွက်သွားတယ်မေမေရယ်"

"ဟင် သူလက်မခံချင်ဘူးလား သူပိုင်ဆိုင်မှုကိုလေ"

"ဟုတ်တယ် မေမေ သူ့အမေအတိုင်းပဲ"

"နောက်တွေ့ရင်လည်း သေချာပြောလိုက်ဦး သူလည်းသူရသင့်တာတော့
ယူရမှာပဲ မဟုတ်ဘူးလား နောက်မှပြဿနာ မဖြစ်မှာ"

"ဟုတ်ကဲ့ သားသေချာတွေ့ပြီး ပြောလိုက်ပါ့မယ်"

မေမေနဲ့စကားပြောနေတုန်းကိုကြီးကအလုပ်ကိစ္စ ခဏပြောရအောင်ဆို
ပြီး ပြောတာကြောင့်ကိုကြီးနဲ့တွေ့တော့ကိုကြီးကမနေ့ကလာတဲ့ ပြည်ပက
ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူတွေနဲ့ တွေ့တဲ့အကြောင်းမေးရင်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်
အလုပ်အကြောင်း တိုင်ပင်ဖြစ်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ အလုပ်သွားတော့ အလုပ်အရင်သွား လက်မှတ်ထိုးစရာရှိ
တာထိုးပြီး အပြင်သွားဖို့လုပ်ပေမဲ့ ရွှေ့ပြည်သာဘက်က စက်ရုံကားက
မတော်တဆဖြစ်တာကြောင့် ညီလေးဆီသွားဖို့ နောက်ထားကာ စက်ရုံကိစ္စ
အရင်လုပ်ရသည်။

စက်ရုံရောက်တော့ကားမောင်းသမားက ထိုင်စောင့်နေတာမို့ သူ့ဆီ
ရောက်တော့

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကိုမောင်မောင်"

"ကျောင်းသားလေးက လမ်းမပေါ်တက်လာလို့ ရှောင်ရင်း လမ်းဘေးဆိုင်
လေးကို တိုက်မိသွားတာပါ သူဌေး"

"လူတွေရော ထိခိုက်သွားသေးလားကိုမောင်မောင်"

"ဟုတ်ကဲ့ လူတော့မထိဘူး ပစ္စည်းတွေတော့ နည်းနည်းပျက်စီးသွား
တယ်"

"ကျွန်တော် ဆိုင်ရှင်နဲ့တွေ့လိုက်ပါ့မယ် အစ်ကို"

"ဟုတ်ကဲ့ သူတို့ဆီသွားမယ် မဟုတ်လားကျွန်တော်နဲ့သွားရအောင်"

နှစ်ယောက်သား ဆိုင်လေးရောက်တော့ သေချာတောင်းပန်ပြီး လျော်ပေး
မဲ့အကြောင်းပြောတော့ ဟိုဘက်ကလည်းကျေအေးပေးသည်။ တော်သေး
တယ် လူတွေဘာတွေမထိခိုက်ပဲ အေးအေးဆေးဆေးပြီးသွားတာမို့ စိတ်
အေးသွားရသည်။

"ကိုမောင်မောင်ကျွန်တော်သွားတော့မယ် နောက်ကိုသတိထားနော်"

"ဟုတ်ကဲ့သူဌေး ဒါနဲ့လျော်ကြေးငွေကို"

"ကျွန်တော်ရဲ့ အသုံးစရိတ်ထဲက ဖြတ်လိုက်ပါ အရမ်းလည်း မများဘူး
လေ"

"ဟုတ်ကဲ့ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူဌေး"

တော်သေးတယ် အရမ်းကြီးတဲ့ဟာမဟုတ်ဘဲ ပြီးသွားလို့ ဝန်ထမ်းတွေနဲ့
တုန်းက အင်တင်တင်လုပ်နေပေမဲ့ကိုယ်တိုင်မျက်နှာသွားပြတော့မှ အမြန်
ပြီးသွားသည်။

ရုံးပြန်ရောက်တော့ ညနေပိုင်းရောက်နေပြီမို့ တန်ခူးလေးနဲ့တွေ့ဖို့ အဆင်မပြေတော့လောက်တာ သိပေမဲ့ ဒီအတိုင်းသူ့အတွက် မုန့်လေးဘာလေး ဝယ်ပြီး ပေးဖို့ထွက်လာလိုက်သည်။ သူ့အလုပ်လုပ်တဲ့ စာအုပ်အရောင်းဆိုင် ရှေ့ရောက်တော့ မေမေလေးရဲ့ကားကို တွေ့တာမို့အံ့ဩသွားရသည်။

ခဏကြာတော့ နှစ်ယောက်သား ဆိုင်ထဲကထွက်လာပြီး ဘေးဘက်က အအေးဆိုင်ထဲ ဝင်သွားတာမို့ ဝေယံလင်းလည်း နောက်ကအသာလိုက်ကာ သူတို့နောက်ကျောမှာဝင်ထိုင်ကာ သူတို့ဘာပြောမလဲ နားထောင်နေလိုက်သည်။

"မင်း မနေ့က မေမေလေးရဲ့သားကို ဘာပြောလိုက်တာလဲကောင်လေး"

"သူပြန်ပြောတဲ့အတိုင်း ပြောလိုက်တာ အန်တီ"

"ငါ့ကို မေမေလေးလို့ ခေါ်လို့ရတယ်"

"မေမေလေးတွေ မေမေကြီးတွေ မခေါ်ချင်လို့ အဲဒီအိမ်ကထွက်လာတာ လေ ဘာလို့ခေါ်ရမှာလဲ အန်တီက ဘာဖြစ်ချင်လို့လဲ"

"မနေ့က စကားအတွက် တောင်းပန်စေချင်တယ်"

"အမှန်တွေပြောတာပဲဟာ ဘာလို့တောင်းပန်ရမှာလဲ အန်တီ"

"မင်း မင်း ပြောသင့်လား မပြောသင့်လား မသိဘူးလား"

"အဲဒါဆိုကျွန်တော်ကိုဒီကျောင်းကပြောင်းဆိုပြီး ပြောတဲ့စကားက သင့်တော်တဲ့စကားလား အန်တီပြောပါဦး"

"မင်းကငါ့သားကို"

"အာရုံကိုမလာလို့ကိုယ့်ဘာသာနေနေတာ နောက်တစ်ခါ လာမပတ်သက် ပါနဲ့ကျွန်တော်အလုပ်ရှိလို့ သွားပြီ"

သူပြောချင်ရာပြောပြီး ပြန်ထွက်သွားတဲ့ညီလေးကြောင့် ဝေယံလင်းပြီး

မိသည်။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ညီလေးကိုစိတ်ချသွားရသည်။ မသိဟန်ဆောင်
ကာ ပြန်ထွက်လာပြီး မေမေလေးပြန်သွားမှ ဟိုကလေးကို မုန့်သွားပေးရ
သည်။

"ဒီအတန်းကကျောင်းကပွဲအတွက် သီချင်းဆိုပေးဖို့ တစ်ယောက်ကို
ဆရာမတို့ရွေးထားတဲ့ကလေးက မောင်နှောင်းတန်ခူးပါ"

"ဗျာ ဆရာမကျွန်တော်ငြင်းလို့ မရဘူးလား ခင်ဗျား"

"ဘယ်လို လူတိုင်းပါဝင်ချင်တဲ့ကိစ္စကိုသားက ငြင်းမယ်ဟုတ်လား"

"ကျောင်းပွဲက သောကြာနေ့လေ သားကအဲနေ့ အလုပ်ရှိလို့ပါဆရာမ"

"ဘယ်လိုကျောင်းသားက အလုပ်လုပ်နေတာ ဟုတ်လား"

"မိဘတွေမှ မရှိတော့တာဆရာမကျွန်တော်ဘာသာ ရှာစားရတာပေါ့"

"ဟင် အေးလေ သားသဘောပဲ ဆရာမတို့ တခြားတစ်ယောက် ရွေးလိုက်
မယ်"

ဆရာမထွက်သွားတော့ အတန်းသားတွေက တန်ခူးကိုထူးဆန်းသလို
ကြည့်နေတာမို့ တစ်ချက်ပြီးပြရင်း စာကိုသာ အာရုံစိုက်နေလိုက်သည်။
အတန်းဆင်းတော့ ခုနလာပြောတဲ့ ဆရာမလေးက

"တန်ခူးက ဝေယံလင်းရဲ့ညီ မဟုတ်ဘူးလား"

"ဗျာ အဲဒါ ဘာကိုပြောတာလဲ ဆရာမ"

"ဆရာမနဲ့ဝေယံလင်းနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ မင်းကိုလည်းသိတယ်"

"ဪ ဟုတ်ကဲ့"

"အဖေရှိရက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မရှိဘူးပြောတာလဲ"

"ဆရာမ မသိတဲ့ကိစ္စကို ဘာမှဝေဖန်မနေရင်ကောင်းမယ်"

"ဘယ်လို တန်ခူး"

"ဟုတ်တယ် ဆရာမ တချို့ကိစ္စတွေက ဘေးလူပြောလို့ အဆင်မပြေဘူး"

တကယ့်ကို ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ပြောနေတဲ့ကောင်လေးကြောင့် ဆရာမ ယမုံ
ဖူးတစ်ယောက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပေမဲ့ ဘာမှမပြောတော့ပဲ ထွက်လာ
ခဲ့လိုက်သည်။

ဝေယံလင်းက ဖုန်းဆက်ပြီး သူ့ညီကိုစောင့်ရှောက်ပေးဖို့ ပြောတာမို့ကိုယ်
ကအရေးပေးပေမဲ့ သူကတော့ မကြိုက်သလိုပြန်ပြောနေတာ စိတ်မ
ကောင်းဖြစ်ရသည်။

ဝေယံလင်းဆီ ဖုန်းဆက်ပြောပြတော့ သူနဲ့တွေ့တဲ့နေ့ကျရင် အားလုံးရှင်း
ပြမယ် သူ့ညီလေးကို စိတ်မကွက်ဖို့ပြောသည်။

အပိုင်း(၃)

Barကို သူငယ်ချင်းက သူ့အလုပ်အောင်ပွဲအတွက် လာမယ်ဆိုတာကြောင့် ကြိုပြင်ဆင်လို့ရအောင် ထွက်လာတော့ကောင်တာဘေးမှာတင်ထားတဲ့ စာအုပ်တွေကိုတွေ့လို့ ယူကြည့်လိုက်တော့ Bar နဲ့မဆိုင်တဲ့ စီးပွားရေး စာအုပ်တွေမို့

"ကိုရန်လင်း ဒီစာအုပ်တွေက ဘယ်သူ့ဟာလဲ"

"တန်ခူးရဲ့ စာအုပ်တွေပါ သူဌေး အန်ကယ်မိုးဦးဟိန်း ပေးသွားတာ"

"ဘယ်လို အန်ကယ် ဦးမိုးဟိန်းကပေးတာ ဟုတ်လား ဘာအတွက်လဲ"

"သေချာတော့မသိဘူး အန်ကယ်က တန်ခူးကို အရမ်းသဘောကျတာ လာတိုင်းစကားပြောဖြစ်ကြတယ် အလုပ်လုပ်နေရင်း ပြောတာပါ"

"တန်ခူးရော အခုဘယ်မှာလဲ"

"ဟိုဘက်က အန်ကယ်ကြီးတို့ဝိုင်းမှာပါ သူဌေး"

"အေ ဒါနဲ့ ငါသတိထားမိတယ် သူက လူငယ်တွေဝိုင်းမှာ သိပ်တာဝန်မကျဘူးနော် ဘိုးတော်တွေဆိုတော့ ဘောနပ် မရလောက်ဘူးထင်တယ် ညီတူမျှတူဖြစ်အောင် လုပ်ပေးလေကိုရန်လင်း"

"ဟုတ်ကဲ့ မသွားတာပါ သူက"

"လူငယ်တွေဝိုင်းကို သူ့ဘာသာမသွားတာ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် သူ့ဘာသာ မသွားတာ သူဌေး လူငယ်တွေကို သူသဘောမကျဘူး"

"ဟုတ်လား သူနဲ့စကားခဏပြောလို့ရအောင် ခေါ်ပေးမလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ် သူဌေး"

မန်နေဂျာကိုရန်လင်းသွားခေါ်ပြီး ခဏကြာတော့ကောင်လေးက သီးသန့် ရုံးခန်းထဲ ရောက်လာသည်။ သူပုံစံကသူဌေးဆိုပြီး လန့်နေတဲ့ပုံလည်းမရှိဘဲ သာမန်သူလိုကိုယ်လိုပုံစံမျိုး သက်သောင့်သက်သာ ရှိနေသည်။

"သူဌေးကျွန်တော့်ကို ခေါ်တယ်ဆိုလို့ပါ"

"ဟုတ်တယ် အလုပ်ခေါ်တုန်းက အင်တာဗျူးမှာ အစ်ကိုမရှိဘူးလေ မင်း ကိုအားလုံးကသဘောကျပြီး ခန့်လိုက်တာဆိုတော့ အစ်ကိုကနည်းနည်း မေးစရာရှိလို့ မေးလို့ရမလား တန်ခူး"

"ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်ကျွန်တော်က နှောင်းတန်ခူးပါ အသက်က၁၉နှစ်ထဲ မှာပါ စီးပွားစီမံဘာသာရပ်နဲ့ ဒုတိယနှစ် တက်နေပါတယ် သူဌေး"

"ဟုတ်ပါပြီ Barကို ရှိသင့်တယ်လို့မြင်လား မရှိသင့်ဘူးလို့မြင်လား"

"Bar ဆိုတာ ရှိသင့်ပါတယ် ဘာလို့လဲဆိုတော့ ရာထူးကြီးကြီး တာဝန် ယူထားရတဲ့လူကြီးတွေကိုယ်ပိုင်အလုပ်လုပ်နေတဲ့ လူတွေအတွက် စိတ် အပန်းဖြေစရာ နေရာတစ်ခုတော့လိုတယ် မိသားစုနားမလည်နိုင်တဲ့ ပင်ပန်းမှုတွေအတွက် Barကအပန်းဖြေစရာ နေရာတစ်ခုပါပဲ"

"တချို့က Bar ဆိုတာ လူငယ်တွေပျက်စီးစေတဲ့ နေရာတဲ့"

"Barက ပျက်စီးစေတာမဟုတ်ဘဲ rich kit တွေကြောင့် Barကပျက်စီးသွား တာလေ မဟုတ်ဘူးလား သူဌေး"

"ဘယ်လို rich kit တွေကြောင့် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ rich kit လေးတွေက သူတို့ပိုက်ဆံတွေကို Bar မှာလာ ဖြုန်းပြီး မဟုတ်တာလုပ်ဖို့ Bar တွေ club တွေကိုကာဗာယူလိုက်တာ

ကြောင့် အလုပ်ပင်ပန်းရင် စိတ်တွေအရမ်း ပင်ပန်းလာရင် အပန်းဖြေ နေရာဖြစ်တဲ့ Barတွေ clubတွေက နာမည်ပျက်သွားတာပေါ့"

"ဟား မင်းပြောတာအမှန်ပဲ ဒါနဲ့ မင်းရော rich kit တွေကိုအားမကျဘူး လားကွ သူတို့ဘဝ ဘယ်လောက်မိုက်လဲ"

"အားကျစတာရှိလဲ သူဌေးရာ မိဘပိုက်ဆံ ထိုင်ဖြုန်းနေကြတာကို ကျွန်တော်ကတော့ သူဌေးသားထက် သူဌေးကိုပဲ ပိုအားကျတဲ့"

ရှေ့ကကောင်လေးစကားကြောင့် မိုးသောက်တစ်ယောက် ပြုံးနေမိသည်။ တကယ့်အာဂကောင်လေး ဖြစ်သည်။ စကားဆက်ပြောချင်ပေမဲ့ သူငယ်ချင်းတို့အဖွဲ့ရောက်လာပြီး ဆိုတာကြောင်း မန်နေဂျာလာပြောတာမို့ အပြင်ထွက်လာလိုက် ရသည်။

ဟိုကောင်လေးလည်း သူ့အလုပ်သူလုပ်နေတာမို့ နောက်နေ့တွေမှ စကားဆက်ပြောဖို့ တွေးထားလိုက်သည်။

"ဝေယံ မင်း Bar ဖွင့်ချင်တာဆိုတာရော ဘယ်လိုလဲ"

"အေ ဖွင့်မှာတော့မဟုတ်ဘူး ငါတို့ရဲ့ညီအငယ်လေးက Bar ဖွင့်ချင်တယ် ဆိုလို့ ဖွင့်ပေးမလို့ လုပ်နေတာ အခုသူကကျောင်းတက်နေတုန်း"

"ဪ ဇေယံလင်း အတွက်လား"

"ဇေယံလင်းထက် အငယ်လေ လေ"

"ဪ ဟုတ်လား အကူအညီလိုရင်ပြောလေ ငါကူညီပေးမယ်"

"အေ ငါဖွင့်ရင်ပြောမယ် ဒါနဲ့မင်းBarကဝန်ထမ်းတွေက တော်ကြတယ် နော်"

"အင်း သူတို့လေးတွေကြိုးစားကြတယ်ကွ"

စကားပြောနေရင်း ဝေယံလင်း မြင်ကွင်းထဲဝင်လာတာက ညီလေးတန်ခူး

ဖြစ်နေတာကြောင့် အံ့သြသွားရသည်။

"တန်ခူးက ဒီမှာလုပ်နေတာလား"

"တန်ခူးကိုမင်းက သိနေတာလား ဟိုကကလေးကိုလေ"

"အင်း အဲဒါ ငါ့ညီလေး Bar ဖွင့်ချင်တဲ့တစ်ယောက်လေ မင်းဝန်ထမ်းပေါ့ သူကမာနကြီးတယ်ကွ သူ့လက်နဲ့လုပ်လို့ရတဲ့ငွေက သူ့ငွေပဲကျန်တာက အပေါ်ယံလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ကလေးလေးကွ"

"ဟာ အဲဒါကြောင့် rich kit တွေကို အားမကျတာကိုး သူ့ကိုယ်တိုင် rich kit ဖြစ်နေတာကြောင့်ကိုး တကယ့်ကောင်လေးပဲ"

"သူက ငါ့တို့အိမ်မှာလည်းမနေဘူး အိမ်ကပေးတဲ့ဘာမှမယူဘူး သူ့ဘာသာသူ အလုပ်လုပ်ပြီးကျောင်းတက်တယ် ပြီးတော့ သူ့ဘဝသူ့ဘာသာ တည်ဆောက်တယ်လေ အဲဒါကြောင့် မာနခဲလေးလေ"

"ဟင်တကယ် သူက rich kit ဘဝကို လက်လွှတ်ထားတာပေါ့"

"အင်း တကယ်ပေါ့ သူ့ဘာသာနေတာ မုန့်ဖိုးတောင်မယူဘူး"

သူ့အကြောင်းသိရ ပိုစိတ်ဝင်စားစရာကောင်းဖြစ်နေတဲ့ကောင်ငယ်လေး ကြောင့် မိုးသောက်တစ်ယောက် သူ့Bar မှာ အချိန်ကြာကြာလုပ်ဖို့ကျိတ်ပြီး မျှော်လင့်မိသည်။ အပြီးမရှိပေမဲ့ကြည်လင်နေတဲ့မျက်နှာက မာနကြီးကို ဖော်ပြထားပေမဲ့လည်းကြည့်ရမဆိုးဘဲ သူ့ပုံစံကြည့်ကောင်းနေသည်။

"အန်ကယ် ဦးမိုးဟိန်းကိုသိလား ဝေယံ"

"ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီက သူ့ဌေးကိုပြောတာလား"

"အင်း ဟုတ်တယ် အန်ကယ်က ငါ့barကိုအပတ်တိုင်းလာနေကျကွ ပြီးတော့တန်ခူးနဲ့ စကားပြောအဆင်ပြေပုံပဲ သူ့ရဲ့တန်ဖိုးထားတဲ့ စာအုပ်တွေ တန်ခူးကို လက်ဆောင်ပေးတာတဲ့နော်"

"အန်ကယ် ဦးမိုးဟိန်းကလေ ဟုတ်မှလည်းလုပ်ပါကွာ"

"တကယ်ပါဆို အခုတောင် မယူသွားရသေးဘူး အဲစာအုပ်တွေ"

"ဟာ အန်ကယ်လိုလူနဲ့ အဆင်ပြေတယ်ဆိုတော့ ငါ့ညီကတော်တာပဲ"

"အေးဆို ငါလည်းအံ့ဩနေတာ"

နှစ်ယောက်သား စကားတောင်မဆုံးသေး အန်ကယ်နဲ့သူ့အဖွဲ့က ပြန်ဖို့ထကြတော့ တန်ခူးကသေချာ နှုတ်ဆက်နေသည်။ အန်ကယ်ကလည်း ပြုံးရွှင်နေတာမို့ တကယ်အံ့ဩနေရသည်။ သူ့အလုပ်က မိုးလင်းတဲ့အထိမို့ ဝေယံတို့ပြန်ခါနီး သွားနှုတ်ဆက်တော့ တန်ခူးက

"ကျေးဇူးပဲကိုလေး"

"ဘာကိုလဲ တန်ခူးရ ဘာအတွက်ကျေးဇူးတင်တာလဲ"

"လူကြားထဲမှာ ညီလို့နှုတ်မဆက်လို့ပါကျွန်တော်က အရှိန်အဝါတွေမုန်းတယ်"

"ကိုလေး ညီ မာနခဲအကြောင်းကိုလေးသိပါတယ်ကွာ"

"ဟုတ်ကိုလေးကားမောင်းလို့ရော အဆင်ပြေရဲ့လား"

"ပြေပါတယ်ကွာကိုလေးမှ သောက်မထားတာကွ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆိုဖြည်းဖြည်းသွားပါကိုလေး"

ကိုလေးကားပေါ် တက်သွားမှ အထဲပြန်ဝင်လာကာကိုယ့်အလုပ်ကို ပြန်လုပ်နေလိုက်သည်။ သူများကိုသိပ်မစပ်စုတတ်တာမို့ ဘယ်သူတွေ ဘာလုပ်နေလဲဆိုတာထက်ကိုယ့်လုပ်စရာရှိတာ လုပ်နေလိုက်သည်။

"မေရီ တစ်ခုခု ဖြစ်နေတာလား"

"ဟင် သြော် မမ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မမ"

"အပြင်က ပြန်လာကတည်းက တစ်ခုခု တွေးနေလားလို့ပါ"

"ဟိုကောင်လေး နှောင်းတန်ခူးအကြောင်း တွေးနေတာသူက နှင်းသူဇာရဲ့ သားအရင်းရော ဟုတ်ရဲ့လားလို့ပါ မမရယ် မတူဘူးလားလို့"

"ဦးထွဋ်လင်းရဲ့အကြောင်း မေရီသိနေသားပဲ DNAတွေဘာတွေစစ်ပြီးမှ အမွေပေးတာလေ တန်ခူးကိုလည်း သူ့အမေဆုံးလို့ အိမ်ကိုလာတော့ စစ်ဆေးသေးတယ်လေ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုတွေးနေတာလဲ"

"မဟုတ်ပါဘူး ဒီလိုပဲ တွေးမိလို့ပါ မမ သားအမိတွေ ရုပ်မဆင်ကြလို့ပါ"

"ရုပ်မဆင်ရင်တောင် အကျင့်စရိုက်ကတော့ တစ်ထပ်တည်းပဲလေ"

"ဟုတ်တယ်နော်မမ မကျင့်ကတော့ နာမည်နဲ့ရုပ်နဲ့တောင် မလိုက်ကြဘူး"

"ဟုတ်တယ် မမ"

နှစ်ယောက်သား စကားပြောနေတုန်း သားကြီးအပြင်က ပြန်ရောက်လာကာ

"မေမေ စကားခဏလောက် ပြောလို့ရမလား မသိဘူး"

"ရတယ်သားကြီး ပြောလေ ဘာကိစ္စလဲ"

"ကျွန်တော့်ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စမို့လို့ မေမေလေး ခဏရှောင်ပေးမလား"

"သြော် အင်း မေမေလေးကို ခွင့်ပြုပါဦး"

မေမေလေး ထွက်သွားမှ မေမေဘက်လှည့်ကြည့်တော့ မေမေက ဘာလဲ ပြောလေသားကြီးဆိုပြီး မေးလာသည်။

"အန်ကယ် ဦးမိုးဟိန်းကိုသိလား မေမေ"

"သိတယ်လေ ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီက သူဌေးလားလို့"

"ဟုတ်တယ် သူက သားတို့နဲ့အလုပ်တွဲလုပ်ဖို့ တစ်ခုကမ်းလှမ်းလာတယ်"

"ဟင် သူက ဘာတောင်းဆိုတာလဲ"

"နှောင်းတန်ခူး ဆိုတဲ့ကောင်လေးကိုပါ မေမေ သူ့ရဲ့အတွင်းရေးမှူး နေရာ အတွက်တဲ့ သူကမ်းလှမ်းတာမရလို့ လုပ်ငန်းသဘောတူညီချက် အနေနဲ့ ထည့်တာ"

"ဟင် ဘယ်လို"

"သားကစကား သိပ်မပြောတတ်တော့ မေမေကကူညီပြီးပြောပေးပါ"

"မင်းညီ ဝေယံလင်းကို ပြောခိုင်းလည်း ရတယ်လေ"

"ဝေယံနဲ့ အဲဒီလိုပြောပေးမှာ မဟုတ်ဘူး မေမေလည်းသိတာပဲ"

သားကြီးရဲ့ ပထမဆုံးအကူအညီကြောင့် ဖုန်းဆက်ချိန်းကာ ထွက်လာ လိုက်သည်။ ဟိုဘက်က သဘောတူညီချက်အတွက် သူ့ကိုပြောပြတော့ သူ ကလည်း အချက်တစ်ချက်ကို သဘောတူပေးဖို့ပြောတာမို့ ဘာလဲလို့မေး တော့

"ကျွန်တော် မေမေ့ဗိုက်ထဲမှာတုန်းက ဘယ်သူမေမေကိုကိုယ်ဝန်ပျက်စေ တဲ့ဆေးနဲ့ လုပ်ကြံတာလဲ ဆိုတာမေမေကြီး ဖော်ထုတ်ပေးပါ"

"ဘယ်လို တန်ခူးကိုယ်ဝန်ပျက်ကျတဲ့ဆေး ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် မေမေက အဲဒါကြောင့် အဲဒီအိမ်ကထွက်လာတာ ပထမ တစ်ခါကလေးမပျက်ကျပေမဲ့ နောက်တစ်ခါပျက်ကျမှာ စိုးလို့လေ အဲဒါကို မေမေကြီး ဖော်ထုတ်ပေးဖို့သဘောတူရင်ကျွန်တော်သွားပေးမယ်"

"ကောင်းပြီ အချိန်ခဏတော့ပေး ဖော်ထုတ်ပေးမယ်"

ပထမဆုံးနှင်းဆီဆီကကတိစကားအတွက် တန်ခူးတစ်ယောက် ပြုံးလိုက်
ရင်း နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။
